

Sygn. akt II PK 28/13

POSTANOWIENIE

Dnia 4 czerwca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gersdorf

w sprawie z powództwa Z. K.
przeciwko [...] Centrum Opieki Zdrowotnej Spółce z ograniczoną
odpowiedzialnością w G.
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 4 czerwca 2013 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w L.
z dnia 27 września 2012 r., sygn. akt V Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powód – Z. K. wniósł pozew przeciwko [...] Centrum Opieki Zdrowotnej, Sp. z o.o. o odszkodowanie z tytułu wadliwego rozwiązania stosunku pracy w trybie art. 52 k.p.

Sąd Rejonowy – Sąd Pracy w G. wyrokiem z dnia 7 maja 2012 r. zasądził na rzecz powoda odszkodowanie.

Ponowne rozpoznanie sprawy przez Sąd Okręgowy w L., orzekający na skutek apelacji pozwanej, doprowadziło do wydania wyroku oddalającego roszczenia (wyrok z dnia 27 września 2012 r., V Pa [...]).

Od tego wyroku skargę kasacyjną wniósł powód, twierdząc że skarga jest oczywiście uzasadniona, bowiem w sposób oczywisty sąd drugiej instancji naruszył

przepisy dotyczące dokumentacji medycznej (rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 21 grudnia 2010 r. w sprawie rodzajów i zakresu dokumentacji medycznej oraz sposobu jej przetwarzania).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

- 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
- 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
- 3) zachodzi nieważność postępowania lub
- 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W rozpoznawanej sprawie żadna z tych okoliczności nie zachodzi. Szczególnie pozbawione jest uzasadnienia prawnego twierdzenie, iż skarga jest oczywiście zasadna gdyż Sąd Okręgowy w L. naruszył prawo. Sąd Najwyższy podkreśla, iż w celu spełnienia przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. trzeba wykazać, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Trzeba też wykazać, na czym polega i z czego wynika ocena skarżącego, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Skarżący nie wykazał, iż zaskarżone orzeczenie nie powinno funkcjonować w obrocie prawnym (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2008 r., IV CSK 162/08). Skarżący przedstawił jedynie swoją ocenę wyroku i procedowania Sądu Okręgowego, szczególnie wskazując na rzekome błędy w postępowaniu dowodowym i fałszywe wnioskowania, co do znaczenia terminu: dokumentacja medyczna. W rzeczywistości skarżący pragnie z powołaniem się na oczywistą zasadność skargi doprowadzić do ponownej oceny całego materiału dowodowego, który był już oceniony i dodatkowo do przeprowadzenia opinii z ekspertyzy biegłych co do roli i znaczenia dokumentacji medycznej. Skarżący upatruje w terminie „dokumentacja medyczna” tylko tej dokumentacji, która jest zindywidualizowana i ma być chroniona

m.in. środkami kreowanymi ustawą o prawach pacjenta. Sąd Najwyższy w tym kontekście wyjaśnia, iż zarzut nieprawidłowego nadzoru nad dokumentację medyczną jest szerszy i odnosi się do wszelkich dokumentów związanych z procesem leczenia pacjentów na oddziale. Trafnie sąd drugiej instancji wywiódł, iż dokumentacja medyczna stanowi dokumentację wewnętrzną indywidualną i zbiorczą. Jedna i druga musi być wzorowo prowadzona.

Ponadto Sąd Najwyższy wskazuje, iż skarga kasacyjna stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia. Jego rozpoznanie nie ma charakteru postępowania w ramach III instancji. Służy realizacji konstytucyjnych i ustawowych zadań Sądu Najwyższego, wśród których pozostają przede wszystkim nadzór nad działalnością sądów powszechnych i wojskowych w zakresie orzekania (art. 183 ust. 1 Konstytucji RP). Zgodnie z art. 1 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (Dz.U. Nr 240, poz. 2052 ze zm.), jego obowiązki obejmują zapewnienie jednolitości orzecznictwa i rozstrzyganie zagadnień prawnych. Tym właśnie celom wypada podporządkować także rozstrzyganie skarg kasacyjnych.

Z uwagi na powyższe oceniając wynikającą z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłankę oczywistej zasadności skargi nie da się nie dostrzec – zdaniem Sądu Najwyższego -, że ma ona charakter wyjątkowy. W konsekwencji w judykaturze Sądu Najwyższego przyjmuje się, że oczywista zasadność skargi powinna dać się stwierdzić na pierwszy rzut oka bez zbytniego wgłębiania się w sprawę (por. np. postanowienie z dnia 2 sierpnia 2007 r., sygn. III UK 45/07, niepubl.). A zatem z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, czyli że jej zarzuty są zasadne (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2012 r., I PK 104/11). Również nie jest wystarczające dla przyjęcia skargi do rozpoznania uznanie, iż wyrok jest „rażąco niesprawiedliwy”. Oczywiście naruszenie prawa jest bowiem pojęciem obiektywnym i łączy się z koniecznością

wykazania przepisów naruszonych przez wyrok w sposób zauważalny, bez wgłębiania się w tekst i bez doszukiwania się ich znaczenia. Takiej treści nie zawiera oceniana skarga, która jedynie porównuje § 15 i § 33 rozporządzenia z dnia 21 grudnia 2010 r. nie wgłębiając się bliżej z role i znaczenie treści z niej wynikających.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono, jak sentencji.

aw